

A L'ÚLTIM SEGON

Guanyador, la lògica

El «play off» de la lliga fou per un Barça amb un planter superior que el del seu rival, el Joventut. Els de la Peña, però, per poc no donen la sorpresa, a base de posar-hi coratge. A la fi, la lliga 86—87 va ser per als «culés».

Eduard Company

He estat esperant 27 anys per viure un dia com el d'avui», manifestava Kenny Simpson, després d'encistellar els dos punts decisius que donaven partit, «play off» i lliga 86-87 per al seu club, el F.C. Barcelona. Tres segons quedaven perquè sonés la botzina i el marcador assenyalava un 99-99 que prometia indefectiblement la pròrroga. Però l'americà més barat —quant a l'import de fitxatge— del bàsquet espanyol va rebre la bimba de «Chicho» Sibilio, es cargolà en una de les seves inversemblants fintes i, suspès de l'aire, llançà cap a cistella amb una sola mà: els dos punts decisius. Segons paraules pròpies, «He rebut la pilota i m'he decidit a fer la jugada personal... i m'ha sortit bé, ¿què més puc demanar?».

Aquesta vegada, l'americà va substituir la labor de l'Epi, especialista a resoldre circumstàncies semblants. Per la seva banda, aquest manifestava que «és molt difícil jugar amb una pressió tan forta, ja que d'un bon principi tot hom ens considerava favorits i, per això, si guanyàvem de dos, ens deien que havíem d'haver-ho fet de deu, i si guanyàvem de deu, que ho hauríem d'haver fet de vint... i si de vint, ¡que el rival era molt dolent!». I va haver-n'hi, de pressió, a la pista del «Ron Negrita» Joventut, i part d'ella va anar dirigida contra el mateix Epi, que va esquivar pels pèls un tros de seient dirigit contra el seu cap, llançat amb bona punteria però sense remitent.

El públic badalonès l'increpà i l'insultà, a més, durant tot l'encontre. «En cap altra pista no em tracten com a Badalona —manifestà Epi, dolgut—, i és lamentable, ja que mai no he donat raons per a això». I és que el pavelló del Joventut semblava una olla a pressió en plena eferescència. Fins a tal punt que la policia va haver de fer una

de les seves acostumades i bestials càrregues contra els afeccionats verd-negres que volien, en revenja, escalfar els jugadors blau-grana quan ja eren a l'autocar. Per la seva banda, el centenar de «Boixos nois» que anaren al partit celebraren la victòria més tard a la Rambla mantenint el ritual d'aquests casos, o sigui, esbocinant els vidres de l'hamburgueseria «McDonalds».

Incidents a part, el quart partit del «Play off» va ser vibrant fins el darrer segon. L'entrenador del Joventut, a la roda de premsa, afirmava que «s'ha vist un gran espectacle, encara que a la primera part hi hagi hagut massa tensió a la pista». Josep Maria Margall, el capità verd-i-negre, després de felicitar el Barcelona, reconeixia que «ja sabíem que seria una tasca molt difícil guanyar tres partits seguits al Barcelona, que era l'única manera de fer-nos amb la lliga». L'entrenador «culé», Aíto García Reneses, va qualificar l'encontre com «un enorme espectacle de bàsquet».

No li faltava raó. Tots els partits havien estat d'allò més emocionants, però sobretot, aquest últim, resolt a la fi amb una jugada de les de a cara o creu. El duel català va ser en extrem igualat, encara que el Barça va dur avantatge durant quasi tots els quaranta minuts. A la mitja part, el resultat era de 51-55. Només dues vegades la Peña va posar-se per davant en el marcador, i per un únic punt. Si alguna cosa cal ressaltar d'aquest encontre, és l'extraordinària tasca del júnior de la Peña, Sergi López, que va sortir al parquet quan faltaven minuts per la fi del partit i que va demostrar una serenitat inusitada davant dels astres del bàsquet estatal i mundial. El Ron Negrita palesava amb aquest canvi la necessitat que té d'ampliar la banqueta, ja que no és qüestió de fer jugar adolescents com Sergi —sense restar-li'n mèrits— que va ser tractat paternalment i entenedridora per un veterà com

DOMÈNEC UMBERT

Margall, amb colpets al clatell i aquestes coses. I també remarcar que, si el Barcelona es presentava com imparable, el Joventut va afegir un coratge a la seva inferioritat que el va fer mereixedor dels crits que els seus afeccionats corejaren a la fi del partit, consumada, ja la derrota: «¡La Peña, campió!».

Barcelona i Joventut arribaven el 4 d'abril a les semifinals del «Play off» d'enguany. Eliminaren, respectivament, el Real Madrid i el CAI de Saragossa per un resultat de 3-1 els blaugrana i de 3-0 els de la Peña. Havent assolit una tal victòria podria pensar-se que els badalonesos partien a la final com a favorits.

No era així. El Barça tenia aquest any un conjunt molt més sòlid i nombrós que el seu rival.

El dijous 16 d'abril, amb un Palau ple de gom a gom —es calcularen més de cinc mil espectadors—, s'encetà la primera ronda del duel català. L'obsessió d'Aíto era desmentir l'avantatge del planter superior del seu club. Però, a la pista, s'observà que aquest factor va ser determinant perquè el Barça guanyés el primer punt dels cinc en litigi. El partit, que va decidir-se en la pròrroga, només va ser dominat amb claredat pels jugadors blau-grana quan el Joventut tenia un sol jugador titular damunt del parquet. I això va poder-se veure progressivament al llarg de l'encontre. El Ron Negrita va dur la iniciativa durant quasi els quaranta minuts de joc, fins que, poc abans de l'acabament, les personals pitades als seus jugadors minvaven el seu poder. El públic del Palau va patir de valent, ja que la mala actuació de l'equip blaugrana va ser accentuada per l'excel·lent estat físic dels badalonesos i per la seva efectivitat de cara a la cistella. Però el Joventut, després d'un empat a 93 s'enfonsà a la pròrroga.

Alfred Julve, entrenador de la Peña, va queixar-se dels àrbitres, ja que, segons ell, «ens han perjudicat perquè en la senyalització de les faltes s'ha entrat en un joc de compensacions i aquesta és una dinàmica que nosaltres no podem permetre'ns». Per la seva banda, Aíto, davant del comentari unànime que hi havia a la roda de

premsa, es defensava argumentant que «això de dir que hem guanyat gràcies al fet que tenim un millor planter és un tòpic, i la mostra és que mentre el Joventut ha jugat amb set homes, el Barça ho ha fet amb vuit, sols un de més». Però qui millor va resumir el que va passar al Palau va ser el base badalonès Josep Antoni Montero, tot sentenciant: «Hem dominat amb claredat el Barcelona i el resultat no ha estat just».

Dos dies més tard, dissabte, al mateix escenari de l'encontre anterior, tornaven a la càrrega tots dos finalistes. Després del primer partit, les espases continuaven en alt. Però al cap de nou minuts, el Barça havia escombrat el Joventut de la pista. Gràcies a Epi —magistral— i a Sibilio —sensacional—, a poc de començar, l'encontre podia donar-se per resolt. Increïble, el que van fer: encistellaren set pilotes des de més enllà de la línia de 6,25 sobre set intents. El marcador era explícit: 35-13 pel Barça, encara no en deu minuts de joc. Més tard, en ple desconcert dels badalonesos, s'augmentà la diferència, amb un 45-17 sorprenent.

Amb el coratge que ha posat la Peña al llarg de tot el «Play off» —¿esperonats en aquest cas per la vergonya?—, remuntaren part del resultat, fins a posar-se a set punts de distància del F.C. Barcelona, però això fou tot. En un estira-i-afluixa posterior en què sempre dominà el club blaugrana s'establí el resultat definitiu de 90 a 72.

Alfred Julve continuà acusant els àrbitres. «Alvaro Herrera no ens ha deixat jugar», digué, i va queixar-se que el Comité Nacional de Arbitros no fes dirigir aquests partits per «col·legiats valents». Aíto, per contra, rebentava de satisfacció. «Hem demostrat una gran superioritat», afirmà, cofoi. Lluís Conesa, president del Joventut, s'ho va prendre amb filosofia. Pronosticà que «el dijous que ve ens tocarà a nosaltres, amb el nostre públic al darrere; cada partit té la seva història».

I va ser una altra història, el partit del següent dijous, dia de Sant Jordi. Ja hi havia, després del 2-0 pel Barça, la lliga en joc, i l'emoció fou extraordinària. El públic del Pavelló, amb els seus ànims, ajudà els verd-i-negres que, amb un Margall pletòric encistellant enllà dels 6,25, forçaren una pròrroga que guanyaren de tres punts: 98-95. Dissabte passat, però, Simpson va rematar l'agonia d'una Peña que, tot i saber que havia de sucumbir a la superioritat de l'equip blaugrana, va resistir fins l'últim segon, com només ho fan els grans.